

Прокопова, напушатъ, за да гостува по нѣколко пѣти въ сезона не само въ Прага, но и на всички чешки сцени, и да стане любимка на чешката публика. Между това, М. е пѣла въ Буда-Пеща, Виена, Берлинъ и всички голѣми градове на Германия — Дрезденъ, Мюнхенъ, Лайпцигъ, Франкфуртъ и др., а сѣщо въ Парижъ, Лондонъ, Милано и др. голѣми европейски музикални центрове. М. обладава единъ рѣдъкъ, феноменаленъ гласъ, съ необыкновено красивъ тембъръ и разяваща топлота. Отлично школуванъ, нейниятъ гласъ, артистически талантъ и качества и на изпълнителка я правятъ еднакво голѣма — като сценическа и концертна пѣвица. Ненадминато е изкуството на М-а въ художественното превъзсѣдаване на народнитъ наши пѣсни. Следъ Михайловъ-Стоянъ, тя е най-вдохновената тѣхна изпълнителка. Когато М. пѣе и най-тѣжнитъ епически пѣсни и балади, и най-веселитъ любовни и хороводни пѣснички, нейната маска отразява съдържанието на текста, и когато ги слушаме — предъ насъ изникватъ цѣли сцени изъ нашия народенъ битъ. Това нейно голѣмо изкуство я е направило да стане най-обичната между нашитъ пѣвици, и тя съ всичко основание и достойнство заслужава името „народна пѣвица“.

Мосо, ит. *mosso* = живо. подвижно, *piu mosso* = по-живо.

Мосоловъ, Александъръ Василиевичъ — даровитъ руски композитистъ отъ крайното модерно направление, род. 10 авг. 1900 въ Киевъ, възпитаникъ на Московската консерватория (Мяковски), композиралъ: симфонически фрагментъ „Сдрачъ“, скицата „Желѣзолѣарница“ (машинна музика за голѣмъ оркестъръ — съ прегнантна тематика, изобразителна музика, напомняща работилницата на пролетарията, обогрена съ блѣска на една модерна романтика), сюитата „Стомана“ въ 4 части: 1) „Заводъ“ (увертюра), 2) „Тюрма“, 3) „Балъ“ и 4) „Площадъ“ — сѣщо ярка изразителна музика, отразяваща живота на руския пролетариатъ, съ ярка картинность и мощность въ ритмическитъ фигури; 5) сонати за пиано, една

соната за чело и пиано, единъ концертъ за пиано съ камероркестъръ, едно трио за виолончелъ, кларинетъ и пиано, единъ струненъ квартетъ, кантата „Сфинксъ“ — по Оскаръ Уйалдъ за теноръ-соло, хоръ и оркестъръ, творби за виола и пиано и др.

Мосони — собствено **Михаилъ Брандтъ** „Mosonyi“, Michael Brandt-унгарски националенъ композитистъ, род. 4 септ. 1814 въ Визелбургъ, умр. 31 окт. 1870 въ Буда-Пеща; писалъ: две симфонии, една увертюра, една симфоническа поема, три опери: „Хубавата Илка“, „Максимилианъ“ и „Алмозъ“, църковна музика, клавирни нѣща, като „Детски свѣтъ“, „Студии за осъвършенствуване на унгарската музика“ и др.

Мота, Хозе Биана да — Motta, José Bianna da — португалски пианистъ, композитистъ и музикаленъ писателъ, род. 1868 на островъ Св. Тома (Африка), но израсълъ въ Лисабонъ, където е училъ въ консерваторията и после при двамата Шарвенковци въ Берлинъ, при Листъ въ Ваймаръ и Бюловъ въ Франкфуртъ, следъ което концертира въ Европа и Америка, композиралъ: една симфония, 2 „португалски сцени“ и 5 „португалски рапсодии“ за пиано, камерна музика, пѣсни, и писалъ: „Студии при Бюловъ“ (1896), „Развитие то на клавирия концертъ“, „Нѣкои наблюдения при Фр. Листъ“ (1898), и много статии.

Мотетъ, лат. *motetus*, ит. *moteto*, фр. *motet* — е една отъ най-старитъ форми на вокалната църковна музика — въ а cappella полифоненъ стилъ, чиито наченки се намиратъ още отъ XIII в., представящи отъ себе си многогласни обработки на стихове отъ псалми, или на други библийски текстове — безъ съпроводъ. При най-старитъ форми на М-та, тенорътъ е който има Cantus firmus, а другитъ гласове се водятъ свободно. Къмъ XVI в., той взима една опредѣлена фугова форма, като се прибавя често и съпроводъ отъ Continuo или цигулки, и даже се явяватъ М-ти само за единъ гласъ — съ инструменталенъ съпроводъ. Двойниятъ хоръ е често, твърде характеристиченъ за М-та. Опредѣлена форма М-та нѣма — тя се обуславя отъ текста, като раздѣлянето